

opusdei.org

Pakolaisista perheenjäseniksi

Saimme puhelun ystävältämme, joka ilmoitti meille erittäin vakavasta tilanteesta, johon sadat Irakin kristityt olivat joutuneet: he olivat paenneet Erbiliin. Hän etsi isäntäperheitä Ranskassa.

12.2.2017

Olivia kertoo:

Elokuun puolivälissä saimme puhelun ystävältämme, eräältä papilta, joka ilmoitti meille erittäin

vakavasta tilanteesta, johon sadat Irakin kristityt olivat joutuneet: he olivat paenneet Erbiliin, Kurdistanin itsehallintoalueen pääkaupunkiin. Hän etsi isäntäperheitä Ranskassa.

Nämä kristityt olivat joutuneet pakenemaan yhdessä yössä, jättäen kaiken taakseen.

He olivat lähteneet Karakoshiin (m. Bakhdida), suurimpaan kristittyyn kaupunkiin Irakissa, lähellä Mosulia. Islamilaisen valtion jihadistit valtasivat Karakoshin torstaina 7. elokuuta. Kymmenettuhannet alueen asukkaat joutuivat lähtemään paetakseen väkivaltaisuuksia.

Kaldealainen patriarkka Louis Sako puhui tuolloin noin 100 000:sta evakkoon joutuneesta kristitystä ja vakuutti että jihadistien käsiin jääneissä kaupungeissa ”kirkot on miehitetty, ja niiden ristit poistettu”.

Karakosh on täysin kristillinen kaupunki, joka sijaitsee Mosulin, tärkeimmän islamilaisen valtion vallassa olevan irakilaiskaupungin, ja Erbilin, kurdien autonomisen alueen pääkaupungin välissä.

Tilanne oli traaginen ja tämä avunpyyntö todella ravisteli meitä. Tunsimme solidaarisuutta veljiämme kohtaan, kastettuja kuten mekin, vainottuja uskonsa tähden ja yhtäkkiä täysin avuttomiksi joutuneita. Minun on kuitenkin myönnettävä, että olimme samalla hieman ”kylmiä”. Meillä on seitsemän lasta, kotimme ei ole valtava, puntaroimme siis hyviä ja huonoja puolia... Koimme, että meidän mukavuutemme ”kokisi iskun”.

Pappisystävämme etsi hyvin konkreettisesti yhdeksää isäntäperhettä. Eräs irakilainen dominikaanipappi, jolta hän sai

kuulla tuon alueen evakkoon joutuneiden kristittyjen ahdingosta, oli pyytänyt häneltä apua yhdeksän sisaruksensa majoittamiseen perheineen.

Sillä välin kun vielä pohdimme asiaa, appivanhempani olivat jo suostuneet vastaanottamaan yhden perheen kotiinsa, johon se saapui 20. syyskuuta. Nähdessämme tämän perheen tajusimme, ettemme voi epäröidä pidempään. Kaksi vanhimpaa, 15- ja 14-vuotiasta lastamme kannustivat meitä hyväksymään: ”Voimme tehdä tilaa,” he sanoivat, ”järjestetään koti toisella tavalla, etsitään apua.”

Kaikeksi onneksi tämä seikkailu alkoi lopulta vaikuttaa ainutkertaiselta.

Pakolaisperheemme, Bassam ja Raghad sekä heidän kolme lastaan saapuivat tammikuussa, otettuamme vastuun heistä konsulaatin edessä.

Ottaen huomioon tilanteen kiireellisyyden, Ranska ilmoitti olevansa valmis myöntämään turvapaikan idän kristityille. Siispä hallinnolliset menettelyt helpottuivat osaltamme.

Valmistimme kotimme huoneita heidän käyttöönsä ja suunnittelimme yhteistä elämää. He eivät tietysti puhuneet ranskaa, mutta onneksi Bassam, perheen isä oli Irakissa englanninopettaja, joten pystyisimme kommunikoimaan.

He saapuivat lauantapäivänä, muistan sen kuin eilisen. Liikutus oli hyvin suuri molemmin puolin. Ystävystyimme saman tien. Tunsimme heidät hyvin läheisiksi, meillä oli sama kutsumus kasteessa. Pistäydyimme heidän asemaansa ja solidaarisuus tuntui täysin normaalilta.

Tiistaista lähtien lapset menivät kouluun. Heidät otettiin hyvin

vastaan ja he ovat nykyään integroituneet. Bassam ja Raghad käyvät ranskantunneilla. Elämämme on järjestetäytynyt. Eräät ystävämme ovat tarjoutuneet huolehtimaan heistä joka keskiviikko, jotta voisin viettää enemmän aikaa lasteni kanssa. Joinakin viikonloppuina heillä on mahdollisuus tavata jälleen joitakin heidän sisaruksistaan, jotka ovat myös saapuneet lähialueelle.

Ystävyyskuntamme vahvistuu. Teemme kaiken yhdessä: ruoan, koulumatkat, ostokset... Emme olisi koskaan maistaneet irakilaisista ruokaa ilman heidän tuloaan. Lapset tulevat hyvin toimeen keskenään ja leikkivät yhdessä, he ovat kotiutuneet hyvin nopeasti.

Päästessään isäntäperheeseen pakolaiset pääsevät aidosti ja nopeasti kosketuksiin ranskalaisen kulttuurin kanssa, ja he voivat nopeammin sopeutua

paikallisväestöön. Bassam ja Raghad kantavat erityisesti huolta integroitumisestaan Ranskaan, ja haluavat löytää töitä pikaisesti voidakseen elättää perhettään.

Yhteinen elämämme sujuu erittäin hyvin heidän suuren hienotunteisuutensa ansiosta. Päivittelemme usein mieheni ja lastemme kesken, kuinka iloisia ja ylpeitä saamme olla heidän vastaanottamisestaan. Emme ole katuneet sitä hetkeäkään, ja pienten arkielämän vaikeuksien ilmetessä olemme turvautuneet Opus Dein henkeen. Kuulumme molemmat Opus Deihin, ja sen henki on auttanut meitä voittamaan vaikeudet ja tarjoamaan ne uhrauksena Jumalalle sekä säilyttämään hyvän mielen. Nauramme paljon uusien ystäviemme kanssa, jotka tulevat tuosta lähi-idästä, jota niin tukala tilanne koettelee.

.....

pdf | document generated
automatically from [https://opusdei.org/
fi-fi/article/pakolaisista-
perheenjaseniksi/](https://opusdei.org/fi-fi/article/pakolaisista-perheenjaseniksi/) (16.3.2026)